

Одлуком Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Пале, Универзитета у Источном Сарајеву, број 738/22, од 5. 4. 2022. године, именована је Комисија за оцјену урађене докторске дисертације кандидата мср Светлане Вуксановић под насловом **Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману *Време смрти* – енглеско српске паралеле** (у даљем тексту: Комисија)¹ у сљедећем саставу:

1. Др Милош Ковачевић, редовни професор, Савермени српски језик и Општа лингвистика, Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, председник;
2. Др Вера Вујевић Ђурић, ванредни професор, Специфични језици (Англистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, ментор и
3. Др Жељка Бабић, редовни професор, Специфични језици – енглески језик, Филолошки факултет Бања Лука, Универзитет у Бањој Луци, члан.

Комисија је прегледала и оцијенила докторску дисертацију и о томе подноси Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Универзитета у Источном Сарајеву сљедећи

ИЗВЈЕШТАЈ **о оцјени урађене докторске дисертације**

<p>1. Подаци о кандидату (биографија и библиографија кандидата)</p> <p>Мср Светлана (Страил) Вуксановић рођена је 22.01.1989. у Зеници. Основну школу похађала је у Основној школи „Петар Петровић Његош” у Сребреници и Основној школи „Соколац” у Сокоцу. Матурант гимназије постаје 2008. године у Сокоцу са просјечном оцјеном 4,81. Исте године уписује Филозофски факултет у Источном Сарајеву, одсјек за Енглески језик и књижевност. Професор енглеског језика и књижевности постаје у септембру 2012. године са просјечном оцјеном 9,35. Постдипломске (мастер) студије уписује на матичном факултету у новембру 2012. године. Завршни мастер рад под називом <i>Лексички извори хумора у енглеском и српском језику</i> брани 18. 11. 2014.године и завршава други циклус студија са просјечном оцјеном 10,00. На Филозофском факултету у Палама уписује докторске студије академске 2016/2017. као редован студент на студијском програму Филологија-англистика-лингвистика. Докторску дисертацију <i>Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману Време смрти- енглеско српске паралеле</i> пријављује 2020. године.</p> <p>У периоду од октобра 2013. до новембра 2015. ради као професор енглеског језика у Језичком центру “Ин” у Сокоцу. У звању асистента изводи научно-наставни процес на Универзитету у Источном Сарајеву од 04.11.2015. Од 2019. године сарадник је у звању <i>виши асистент за ужу научну област Специфични језици и ужу област образовања Англистика – Енглески језик и лингвистика</i> на Медицинском факултету Фоча Универзитета у Источном Сарајеву. Послове сарадника обавља у академском звању <i>магистар енглеског језика и књижевности</i>.</p> <p>Дио је стручног тима часописа „Биомедицинска истраживања“ који издаје Медицински факултет у Фочи.</p> <p>Мср Светлана Вуксановић до сада је објавила десет научних и стручних радова у часописима „Радови Филозофског факултета“ Пале, „Филолог“, Бања Лука, „Образовна технологија“, Београд и „Баштина“, Приштина-Лепосавић:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Вуксановић, С. (2015). Парадигматски лексички односи као извор вербалног лингвистичког хумора у енглеском и српском језику. У: Бабић, М. (за издавача):

¹ Комисија има најмање три или пет чланова од којих најмање један није у радном односу на Универзитету.

Прва студентска конференција: зборник радова са прве студентске конференције (21. јуни 2014.) (991–1005). Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет; ISBN 978-99938-47-71-7; DOI 10.7251/SKFFPO115991V

2. Vuksanović, S., Tešanović, J. i Vilotić, S. (2016). Mehanizmi negacije u medicinskom registru na engleskom jeziku. *Obrazovna tehnologija*, 2–3/2016, 209–220, pregledni rad; UDC 37.022; ISSN 1450-9407
3. Vilotić, S., Vuksanović, S. i Tešanović, J. (2016). Komunikativna nastava stranog jezika. *Obrazovna tehnologija*, 4/2016, 237–248, pregledni rad; UDC 37.02; ISSN 1450-9407
4. Вуксановић, С. (2017). Логичке неправилности и стилске фигуре као извор вербалног лингвистичког хумора у енглеском и српском језику. *Филолог*, 15, 168–187, прегледни рад; UDK 811.163.41+811.111]:81'38; DOI 10.21618/fil1715168v; ISSN 1986-5864
5. Вуксановић, С. (2017). Вишезначност и синтагматски лексички односи као извор вербалног језичког хумора у енглеском и српском језику. *Радови филозофског факултета, Филолошке науке*, 18, 237–255, оригинални научни рад; UDK 811.111'367.5:811.163.41'367.5; DOI 0.7251/FILN1701233V; ISSN 2490-3566
6. Vuksanović, S. (2018). Dokumentovanje naučnih izvora po stilu Američke psihološke asocijacije i Harvard stilu citiranja. *Obrazovna tehnologija*, 1–2/2018, 1–10, naučni članak; UDC 37.012; ISSN 1450-9407
7. Вуксановић, С. и Радоња, М. (2019). Родне разлике у употреби прилошких реченица енглеског језика. *Радови филозофског факултета, Филолошке науке*, 20; 222–235; оригинални научни рад, UDK 811.111'367.1; DOI 10.7251/FNR1920222V ISSN 2490-3566 (print) ISSN 2490-3701 (online) COBISS.BH-ID 5843480

8. Вуксановић, С. (2019). Семантичка анализа енглеских посуђеница у комуникацији на друштвеној мрежи фејсбук. *Филолог*, 20, X, оригинални научни рад; ISSN 1986-5864
9. Vuksanović, S. (2020). Formalno-semantička analiza žargonizama u srpskom i engleskom jeziku. *Radovi filozofskog fakulteta: časopis za humanističke i društvene nauke*, 22, 119–142; originalni naučni članak, УДК 811.163.41'27:811.111'27; DOI 10.72.51/RFFP2022119R; ISSN 1512-5858; УДК 80+3.
10. Вуксановић, С. и Радоња, М. (2022). Типови управног говора у роману *КОРЕНИ* Добрице Ћосића. *Баштина*, вол. 32, бр. 56; прегледни рад, DOI:https://doi.org/10.5937/bastina32-36011; ISSN: 0353-9008.

2. Приказ садржаја докторске дисертације

Докторска дисертација мрр Светлане Вуксановић *Типови доживљеног говора у Ћосићевој тетралогiji* *Време смрти-енглеско српске паралеле* садржи 280 страница куцаног текста, фонтом *Times New Roman*. Поред апстракта на српском и енглеском језику, дисертација садржи следећих једанаест поглавља: 1) *Увод* (стр. 1-7); 2) *Теоријски приступ проблему* (стр. 8-23); 3) *Бахтинова металингвистичка теорија дијалога* (стр. 24-31); 4) *Феномен туђег говора* (стр. 32-35); 5) *Типови туђег говора* (стр. 36-42); 6) *Анализа корпуса* (стр. 57-225); 7) *Анализа резултата истраживања* (стр. 226-247); 8) *Закључна разматрања* (стр. 251-261); 9) *Извори* (стр. 261); 10) *Литература* (стр. 262) и 11) *Биографија кандидата* (стр. 271).

У првом поглављу дисертације представљени су: *предмет научног истраживања* (Ћосићеве специфичности обликовања доживљеног говора у српском и енглеском језику); *циљеви истраживања* (систематски преглед пронађених комбинација, као и утврђивање средстава којима се остварује интонираност романа, али постиже и његова значајна стилогеност; утврђивање степена, узрока и начина промјене одређених типова доживљеног говора приликом преноса са језика оригинала; анализа приповједачких ефеката који се употребом одређених облика доживљеног говора постижу; утврђивање у којој мјери

преводиоца одступа од синтаксичке и лексичке структуре оригинала); *хипотезе* (гдје се доживљени говор издваја као најдоминантнија језичко-стилска црта тетралогичке); *структура рада и примијењена методологија* (у раду аутор користи трансформационо-генеративни модел контрастивне анализе и једносмјерни превод као објективну технику контрастивне анализе), као и *корпусна грађа* (тетралогичка *Време смрти*).

У другом поглављу кандидат износи теоријски приступ проблему који укључује сљедеће одјелке: *кратак историјат појма туђи говор* (разјашњава се појам *доживљеног говора*, који обухвата све облике туђег говора осим неуправног говора којим се не може пренијети афективна вриједност израза. Уводе се и дефинишу основни нараторолошки појмови попут ауторског говора, директног говора, слободног управног и слободног неуправног говора, након чега се рад позиционира у систему лингвистичких наука, попут контрастивне лингвистике, графологије, морфологије, синтаксе, лексикологије, семантике, стилистике, поетике, нараторологије и репрезентологије); *преглед досадашњих истраживања* (дат је детаљан преглед начина на који се феномен туђег говора истраживао од Платонове и Аристотелове дистинкције између мимесиса и дијегесиса, па до типологизације Бахтина, која увелико укључује и феномен слободног неуправног говора. Износи се историјат проучавања феномена туђег говора у србскохрватистици, те се сумирају резултати србистичких репрезентолошких истраживања. Биљеже се ријетки случајеви опречних мишљења у србистичкој и англицистичкој литератури, која се првенствено односе на феномен слободног неуправног говора.); *актуелност теме и очекивани резултати* (очекује се појава различитих начина уланчавања и хармонизације више типова доживљеног говора, при чему улогу стилске доминанте има слободно неуправни говор).

У трећем поглављу *Бахтинова маталингвистичка теорија дијалога* кандидат појашњава нараторолошке карактеристике модерног романа у поређењу са ранијим облицима ове књижевне форме. У наведеном поглављу успоставља се јасна дистинкција између монолошких и полифонијских романа (у којем се огледа двогласна природа ријечи, као и феномени *хетероглосије* и *хибридних конструкција*) и нуди се осврт на књижевно-научне монографије попут *Проблеми поетике Достојевског* и *О роману М. Бахтина*.

У четвртном (*Феномен туђег говора*) и петом (*Типови туђег говора*) поглављу кандидат дефинише феномен туђег говора и уводи двоструку динамику развијену у оквиру узајамне говорне оријентације ауторског и туђег говора: динамика линеарног и сликарског стила. Након тога кандидат наводи варијације у оквиру феномена туђег говора од модификација управног говора: *реплике дијалога (неуведени управни говор), слободни управни говор, фрагментарни цитат и управни говор унутар управног говора*; до модификација неуправног говора *дословни неуправни говор и слободни неуправни говор*. Поглавље дефинише наведене варијације које кандидат илуструје кроз примјере из корпуса, али нуди и терминолошке неподударности пронађене у литератури.

Шесто поглавље *Анализа корпуса* емпиријске је природе и представља најобимније поглавље дисертације. Раздијелено је на пет одјелака: 1) *Реализација једног типа доживљеног говора*; 2) *Двопартитивна структура доживљеног говора*; 3) *Вишеструка нараторивна структура*; 4) *Структура вишемикродискурса* и 5) *Преводиолачке недоследности*. Методом контрастивне анализе на примјерима из српског и енглеског језика изведени су модели удруживања различитих облика доживљеног говора.

Седмо и осмо поглавље нуде анализу резултата емпиријског дијела истраживања те закључна разматрања. Показано је да тетралогичка *Време смрти* одлична илустрација за сликарски стил преношења туђег говора јер су ауторски и туђи говор испреплетени тако да се више подтипова може сврстати у хибридне прије него језички чисте подтипове. Категорија којом се илуструју случајеви употребе једне врсте доживљеног говора представља најмање учесталу категорију. Доминантан синтаксичко-стилистички поступак јесте слободни неуправни говор, као ефектно средство осликавања унутрашњег живота ликов. С друге стране, неререференцијални говор прати норму стандардног српског језика, а представља евокативно враћање у прошлост. Оваква хаотичност у складу је са хаотичношћу у уму лика који пролази кроз широк спектар драматичних ситуација Првог

свјетског рата. Посљедично, танка разлика између различитих облика доживљеног говора готово и да нестаје, па је могућност њиховог мијешања изражена. Облици слободног управног говора користе се у функцији кратких параграфа којима писац прекида реплике саговорника, унутрашњи монолог ликова или опис спољашњих околности. Када је у питању двопартитивна структура параграфа, корпус региструје случајеве удруживања ауторског говора са управним говором, управног говора са слободним управним говором или слободним неуправним говором, ауторског говора са слободним управним говором у првом и трећем лицу, ауторског говора са слободним управним говором у другом и трећем лицу, ауторског говора и слободног неуправног говора у трећем лицу, слободног управног и слободног неуправног говора, полуслободног неуправног говора и слободног управног говора и ауторског говора са више подтипова једног облика доживљеног говора. Анализа корпуса показује да је слободни неуправни говор доминантна категорија и по критеријуму учесталости и заступљености, док је ауторски говор саставни дио скоро сваке комбинације будући да је писац увијек присутан и експлицитно се јавља с времена на вријеме. Писцу је ауторски говор послужио као средство за прекидање тока унутрашњих мисли ликова, подсетио нас на присуство романописца, вратио читаоца у реалност, али и извршио гладак прелаз са описа спољашњих околности на опис унутрашњег живота ликова.

Спроведено истраживање укључивало је критеријално равноправан статус свих типова доживљеног говора у дијалогичном односу и потврдило је да се сви основни бахтиновски ставови у вези с питањем полифонијске структуре романа могу примијенити и када је Ћосићева тетралогичка у питању: рат као средиште романа буди доминантну емоцију страха код ликова. Као посљедица тога, дистинкција између различитих облика доживљеног говора готово се брише, те говор осликава ратну страхоту која све индивидуалне разлике поништава. Ауторски глас се појављује повремено и готово непримјетно, што је посљедица чињенице да Ћосић није објективни приповједач. Доминантан појавни облик овакве врсте унутрашњег монолога јесте слободни неуправни говор. Представља граматичку, али и индивидуалну стилистичку категорију којом се подразумева уживљеност наратора у говор лика.

Девето и десето поглавље нуде списак извора и литературе које су коришћене при изради дисертације. Листа библиографских јединица обухвата 89 релевантних наслова који се односе на теметику доживљеног говора како у српском тако и у енглеском језику. Дисертација се завршава биографијом кандидата.

3. Опис постигнутих резултата

Дисертација мрр Светлане Вуксановић бавила се начинима обликовања доживљеног говора у роману Добрице Ћосића *Време смрти*. Коришћена је лингвистичко-нараторолошка и контрастивна метода. Истраживање представља микролингвистичко и макролингвистичко интерлингвално српско-енглеско конфронтативно проучавање. Кандидат је истраживању приступио са циљем систематског прегледа пронађених комбинација, као и утврђивања степена успјешности са којом преводилац преноси различите типове доживљеног говора у енглески језик, првенствено се осврћући на синтаксички ниво. Тетралогичку прожимају егзистенцијални страхови ликова који се исказују различитим типовима доживљеног говора, тако да се дисертација бави приповједачким ефектима који се крију иза одређених конструкција. Будући да се ради о контрастивним проучавањима, успостављен је систем подударности, односно размимоилажења између два језика када је истраживани феномен у питању. Класификоване су и грешке које преводилац прави приликом преношења различитих облика доживљеног говора у енглески језик. Посебна пажња била је усмјерена на оне осцилације које значајно смањују стилогеност романа, нудећи, тамо гдје је то могуће, логична објашњења за таква преводилачка рјешења. Наводећи резултате анализа кандидат издваја различите облике удруживања типова и подтипова доживљеног говора:

I. Категорија којом се илуструју случајеви употребе једне врсте доживљеног говора представља најмање учесталу категорију. Када се одлучује за употребу једног облика доживљеног говора, Ћосић комбинује више његових подтипова. Доминантан синтаксичко-стилистички поступак јесте слободни неуправни говор, као ефектно средство осликавања унутрашњег живота ликова.

II. У тетралогiji Ћосић комбинује елементе два или више облика доживљеног говора, при чему сваки од њих има своју примарну улогу: ауторски дискурс је у функцији уводнице у унутрашњи свијет ликова; управни дискурс нам предочава исказе на експлицитан начин; док слободни неуправни говор открива шта се дешава у скривеним дијеловима психе ликова.

III. Доминантне структуре које су већ предочене унутар једног дискурса сада се јављају и унутар више њих. Ауторски говор чини саставни дио већег броја параграфа: јавља се с времена на вријеме у облику једног или неколико исказа како би прекинуо ток унутрашњих мисли ликова, подсетио нас на присуство романописца, вратио читаоца у реалност, али и извршио гладак прелаз са описа спољашњих околности на опис унутрашњег живота ликова.

IV. Туђи говор спада у један од најтежих задатака у преводилачкој пракси јер се њиме чува индивидуални израз писца. Преводац показује тенденцију непреношења елемената које сматра небитним, попут лајтмотива или узвика. Њиховим изостављањем не угрожава се комуникативна функција исказа, али се у значајној мјери осиромашује афективност израза. Највећи број грешака јавља се приликом претварања једног облика доживљеног говора из језика оригинала у потпуно други облик доживљеног говора у језику превода. Ћосић стално мијења тачку гледишта и, самим тим, мијења граматичко лице, чиме на успјешнији начин приказује унутрашња превирања ликова. Преводиоцу је лакше задржати једну тачку гледишта, односно користити једно граматичко лице, до краја параграфа. На такав начин се значајно урушава полифонијска структура романа.

С обзиром да међу најбитније наративно-стилске карактеристике сваког прозног умјетничког текста спадају и начини преношења говора, кандидат је у дисертацији посебно нагласио да Ћосић користи различите типове говора као важно средство у наративном структурисању прозног дјела. Користећи модификације управног и неуправног говора, писац показује креативну моћ у моделовању стварности својих јунака.

4. Упоредна анализа резултата кандидата са подацима из литературе

У докторској дисертацији кандидат је користио релевантну литературу из сљедећих научних, стручних и истраживачких области: контрастивна анализа, наратологија, репрезентологија, стилистика, поетика и литерарна стилистика. Консултована је сва релевантна англицистичка, односно сербокroatистичка литература, која се односи на појединачне реализације одређених облика доживљеног говора унутар књижевног или журналистичког стила. Значајан број јединица нуди теоријску подлогу феномена доживљеног говора. Литература којом се кандидат користио била је велика помоћ у формирању теоријског оквира дисертационог истраживања. Рад се у значајној мјери ослања на рад М. Коваачевића *О граматичко-стилистичком терминосистему туђег говора*, у којем се дефинише и терминолошки спецификују два граматикализована и дванаест неграматикализованих форми управног и неуправног говора. Англицистичка литература не нуде сличан попис.

Спроведена анализа представља наставак досадашњих истраживања, али у ширем обиму, јер укључује преглед свих облика доживљеног говора који се јављају у готово неистраженој тетралогiji *Време смрти*. Дисертација представљати користан допринос српско-енглеским конфронтативним истраживањима будући да се ради о несродним језицима. *Време смрти* је један од најбољих примјера полифонијског романа у нашој књижевности, тако да резултати анализе значајно употпуњују србистичка наратолошка истраживања. Тој чињеници треба придодати и податак да се региструје мали број радова у којима се истражује феномен доживљеног говора, а још је мање радова који са

лингвостилистичког аспекта проучавају Ћосићев индивидуални израз. Анализа значајним дијелом залази у проблематику превођења, па интерпретација грешака доприноси успјешнијем преношењу садржаја из језика оригинала на језик превода, поготово када су начини преношења туђег говора у питању. Из тога се јасно види да је дисертација мр Светлане Вуксановић *Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману Време смрти-енглеско српске паралеле* оригинално научно дјело, које доноси низ нових података унутар наратолошких, стилистичких и конфронтативних истраживања.

5. Објављени и саопштени резултати који чине дио докторске дисертације

Мр Светлана Вуксановић до сада се у значајној мјери бавила српско-енглеским конфронтативним истраживањима, и то у радовима:

1. Вуксановић, С. (2015). Парадигматски лексички односи као извор вербалног лингвистичког хумора у енглеском и српском језику. У: Бабић, М. (за издавача): *Прва студентска конференција: зборник радова са прве студентске конференције (21. јуни 2014.)* (991–1005). Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет; ISBN 978-99938-47-71-7; DOI 10.7251/SKFFPO115991V
2. Вуксановић, С. (2017). Логичке неправилности и стилске фигуре као извор вербалног лингвистичког хумора у енглеском и српском језику. *Филолог*, 15, 168-187, прегледни рад; УДК 811.163.41+811.111]:81'38; DOI 10.21618/fil1715168v; ISSN 1986-5864
3. Вуксановић, С. (2017). Вишезначност и синтагматски лексички односи као извор вербалног језичког хумора у енглеском и српском језику. *Радови филозофског факултета, Филолошке науке*, 18, 237–255, оригинални научни рад; УДК 811.111'367.5:811.163.41'367.5; DOI 0.7251/FILN1701233V; ISSN 2490-3566
4. Vuksanović, S. (2020). Formalno-semantička analiza žargonizama u srpskom i engleskom jeziku. *Radovi filozofskog fakulteta: časopis za humanističke i društvene nauke*, 22, 119-142; originalni naučni članak, УДК 811.163.41'27:811.111'27; DOI 10.72.51/RFFP2022119R; ISSN 1512-5858; УДК 80+3.

Мр Светлана Вуксановић посједује један рад из области наратолошких истраживања, и то:

5. Вуксановић, С. и Радоња, М. (2022). Типови управног говора у роману *КОРЕНИ* Добрице Ћосића. *Бастина*, вол. 32, бр. 56; прегледни рад, DOI:<https://doi.org/10.5937/bastina32-36011>; ISSN: 0353-9008.

6. Научни допринос докторске дисертације

Наратологија је одавно у центру академског истраживања како код нас, тако и у свијету. До сада су се истраживали појединачни типови туђег говора (најчешће типови слободног неуправног говора унутар језика одређених писаца) или су се поредили појединачни типови туђег говора унутар два језика. Докторска дисертација мр Светлане Вуксановић под називом *Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману Време смрти-енглеско српске паралеле* представља истраживање у доста ширем опсегу јер укључује систематски преглед свих пронађених облика доживљеног говора у, са наратолошког аспекта до сада неистраженој, тетралогiji *Време смрти*. Дисертација допуњава знања из области контрастивне анализе унутар истраживања која се тичу доживљеног говора у енглеском и српском језику. Такође, представља значајан допринос истраживању индивидуалног израза писаца српске књижевности.

Истраживање је засновано на комбинацији контекстуалних, семантичких, синтаксичких и лексичких фактора, поред традиционалних граматичких критеријума. Оваква комплексна анализа јавља се усљед двогласне природе полифонијских романа, каква је тетралогija *Време смрти*. Ситуација се додатно компликује чињеницом да у полифонијским романима недостаје идиоматска, дијалекатска, социолекатска и идиолекатска диференцијација језика. У прози модерног доба ријетка су остварења у

којима писац приповиједа догађаје на објективан начин, са јасним разликовањем сопствене и јунакове тачке гледишта, тако да је полифониčnost у великом мјери одлика модерне прозе. Дисертација мср Светлане Вуксановић нуди свеобухватан опис феномена доживљеног говора будући да корпусну грађу црпи управо из полифонијске структуре тетралогике, а у оваквим структурама добија се потпуна слика феномена туђег говора. У нашој књижевности *Време смрти* представља један од најзначајнијих примјера полифоније, тако да спроведено истраживање представља значајан допринос наратолошким истраживањима у српском језику, првенствено ако се узме у обзир чињеница да је у српским научним круговима мало радова о доживљеном говору, као и радова који се баве лингвостилистичким анализама Ћосићевог језика. Тема дисертације залази и у актуелну сферу преводилачке теорије и праксе, па је критеријална анализа грешака које су настале приликом преношења доживљеног говора на енглески језик од значаја за усавршавање преводилачке праксе.

Докторска дисертација мср Светлане Вуксановић представља оригинално монографско научно дјело, значајно за већи број лингвистичких дисциплина, попут: контрастивне анализе, наратологије, репрезентологије, литерарне лингвистике, поетике и стилистике.

7. Мишљење о прихватању дисертације за одбрану

На основу предочених закључака о резултатима дисертације и њеној научној релевантности, Комисија једногласно констатује да се дисертација мср Светлане Вуксановић *Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману Време смрти- енглеско српске паралеле* прихвата за одбрану.

8. ЗАКЉУЧАК И ПРИЈЕДЛОГ²

Комисија једногласно закључује да докторска дисертација кандидата мср Светлане Вуксановић под насловом *Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману Време смрти- енглеско српске паралеле* представља оригинални допринос науци по томе што се на научно утемељен начин бави врло комплексном проблематиком феномена туђег говора са становишта контрастивне анализе. Теоријски и емпиријски резултати спроведеног истраживања оправдавају оцјену врло добро урађене докторске дисертације.

Стога Комисија са задовољством предлаже Наставно-научном вијећу Филозофског факултета и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву да прихвате Извјештај о урађеној докторској дисертацији мср Светлане Вуксановић *Типови доживљеног говора у Ћосићевом роману Време смрти- енглеско српске паралеле* и да да јој одобри усмену одбрану, те стицање научног степена доктора филолошких наука – 480 ECTS – Англистика – лингвистика.

Мјесто: Пале

Датум: 11. 5. 2022.

Комисија:

² У закључку се, поред осталог, наводи и назив квалификације коју докторант стиче одбраном тезе

1. Др Милош Ковачевић, редовни професор, Савермени српски језик и Општа лингвистика, Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, предсједник Комисије;

2. Др Вера Вујевић Ђурић, ванредни професор, Специфични језици (Англистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву, ментор, и

3. Др Жељка Бабић, редовни професор, Специфични језици – енглески језик, Филолошки факултет Бања Лука, Универзитет у Бањој Луци, члан Комисије.

Издвојено мишљење³:

1. _____, у звању _____ (НО _____, УНО _____),
Универзитет _____,
Факултет _____ у _____, члан Комисије;

³ Чланови комисије који се не слажу са мишљењем већине чланова комисије, обавезни су да у извештај унесу издвојено мишљење са образложењем разлога због се не слажу са мишљењем већине чланова комисије (члан комисије који је издвојио мишљење потписује се испод навода о издвојеном мишљењу)